

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/131206-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/131206-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2025, č. j. MPSV-2025/131206-916, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, (dále jen „úřad práce“) ze dne 28. 4. 2025, č. j. 111776/25/DC, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2025. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

2. Žalobce v žalobě nejprve podrobně popsal své bytové poměry a průběh správního řízení. Z žaloby je zřejmé, že zásadní rozpor mezi žalobcem a správními orgány tkví v posouzení otázky, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), či nikoli.
3. Žalobce uvedl, že Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, (dále jen „stavební úřad“) zaslal v rámci posuzování žádosti o příspěvek na bydlení úřadu práce na jeho žádost vyjádření ze dne 29. 1. 2025 s posouzením charakteru bytu č. XA. V uvedeném vyjádření je uvedeno, že se v případě bytu č. XA nejedná o byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Směrem k vyjádření stavebního úřadu žalobce namítal, že se stavební úřad odvolával na projektovou dokumentaci jako na závaznou, ačkoliv jako důkaz by mohlo toliko obstát rozhodnutí o kolaudaci stavby, které však stavební úřad odmítá předložit. Uvedené vyjádření je podle názoru žalobce rovněž nezákonné a irrelevantní. Dle žalobce se jedná o nicotný a irrelevantní důkaz. Zdůraznil, že projektová dokumentace je zcela nezávazným dokumentem. Považoval za pochybení správních orgánů, že si nevyžádaly doložení kolaudačního rozhodnutí či rozhodnutí o povolení stavby jako důkazu a spokojily se s pouhým vyjádřením stavebního úřadu. Pravdivost vyjádření stavebního úřadu totiž není jakkoli přezkoumatelná. Trval na tom, že „bytový dům“ nemůže být současně stavbou „ubytovacího zařízení“ a nelze v „bytovém domě“ část prostor vyčlenit a vydávat je za „internátní pokoje“. Dle žalobce předmětná stavba jako celek byla zkolaudována jako bytový dům, což dokládá výpis z katastru nemovitostí, tudíž bez jakéhokoliv dokazování musí platit, že všech 22 bytů (tedy i byt č. XA) bylo zkolaudováno jako byty. Dle žalobce se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami. Dle žalobce správní orgány měly provést dokazování ohledně skutečnosti, jak byla předmětná stavba zkolaudována. Tvrzení, že není možné přezkoumávat potvrzení stavebního úřadu považuje za nesprávné. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2025, č. j. 42 Ad 13/2024-33.
4. Žalobce trval na tom, že správní orgány porušují svou povinnost tím, že nevyžadují od stavebního úřadu relevantní listiny, se kterými by se žalobce mohl seznámit. Nesplnění této povinnosti ze strany správních orgánů považuje žalobce za porušení základních zásad správního řízení.
5. Žalobce trval na tom, že byt je buď soubor místností nebo jedna obytná místnost. Žalobce trval na tom, že prostor, který obývá je tvořen souborem místností tvořeným koupelnou s WC a pokojem s výměrou 13,9 m².
6. Dále žalobce namítal, že z formulací obsažených v rozhodnutích obou správních orgánů vyplývá, že správní orgány vycházely z neplatné právní úpravy, neboť se stále zabývají otázkou, jak byla budova zkolaudována, ale tato podmínka již v § 13 písm. i) není obsažena. Dle žalobce je v současné době rozhodné pouze to, zda prostor splňuje požadavky na trvalé bydlení. Požadavek, že se musí jednat o prostor, který je k účelu trvalého bydlení určen byl z právní úpravy vpuštěn.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Zrekapituloval i skutkový stav a trval na tom, že prostor obývaný žalobcem nesplňuje požadavky bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, neboť se nejedná o

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

prostor zkolaudovaný jako byt ani tento prostor nesplňuje svým technickým uspořádáním a vybavením požadavky na trvalé bydlení. Žalovaný trval na tom, že při posouzení žádosti musí posoudit, zda prostor obývaný žadatelem splňuje podmínky stanovené v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když si vyžádal vyjádření příslušného stavebního úřadu. Trval na tom, že orgány státní sociální podpory nejsou příslušné k posuzování objektů z hlediska stavebních předpisů, na základě stavební dokumentace, pořízené fotodokumentace a podobně. Žalovaný měl za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno rozhodnutí zrušit. Závěrem žalovaný navrhl soudu zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci soudem. Žalobce podal žádost o přiznání příspěvku na bydlení od 1. 1. 2025. Ke své žádosti přiložil doklady prokazující splnění podmínek pro přiznání této dávky. Spornou otázkou zůstávalo pouze to, zda prostor, ve kterém žalobce bydlí, je možné považovat za byt ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Za účelem posouzení této otázky využil úřad práce vyjádření příslušného stavebního úřadu. Městský úřad Česká Kamenice, stavební úřad, jako místně příslušný stavební úřad v přípisu ze dne 29. 1. 2025, č. j. R/2025/19510/2, uvedl, že na základě projektové dokumentace a dokladů k adaptaci objektu, která proběhla v letech 1968-1970, dospěl k závěru, že v objektu č. p. XB, na stavební parcele č. XC, v ulici X, se nachází 6 bytových jednotek a 16 internátních pokojů s příslušenstvím. K bytu č. XA stavební úřad sdělil, že nesplňuje dle § 13 písm. i) nového stavebního zákona požadavky na samotný byt, který tvoří jedna obytná místnost a který musí mít ve smyslu § 13 písm. l) nového stavebního zákona podlahovou plochu nejméně 16 m². Posuzovaný objekt (byt č. XA) byl zkolaudovaný jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím. Předmětný pokoj má výměru 13,9 m² a sprchový kout s WC má výměru 1,8 m². Stavební úřad dále uvedl, že se jedná o bytový dům rozdělený na dvě části. V pravé části s vlastním vchodem se nachází 6 bytových jednotek a v levé části s vlastním vchodem se nachází 16 pokojů s vlastním příslušenstvím. Nájemní prostor je samostatně vymezený uzamykatelný prostor s jednou obytnou místností, s vlastním záchodem a sprchovým koutem. V pokoji se nachází umyvadlo s tekoucí vodou. Pobytová místnost má zajištěno denní osvětlení včetně dostatečného větrání. Vytápění je ústřední a společné pro celý objekt. Pokoj je jednolůžkový. Každý pokoj má odečtový elektroměr. Spotřeba vody a topení je společná a odběr je rozpočítán dle počtu nájemníků. Voda je dodávána společností SČVK a.s. Teplice. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že na vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí žalobce reagoval přípisem ze dne 22. 4. 2025, ve kterém mimo jiné zpochybňoval správnost tvrzení příslušného stavebního úřadu, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt a domáhal se doplnění dokazování o příslušné kolaudační rozhodnutí případně rozhodnutí o povolení stavby s poukazem na skutečnost, že potvrzení stavebního úřadu nelze považovat za veřejnou listinu. Své pochybnosti odůvodňoval zápisem předmětné budovy v katastru nemovitostí jako „bytový dům“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že zásadní spornou otázkou mezi účastníky je skutečnost, zda prostor, který žalobce obývá je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Na příspěvek na bydlení má totiž podle § 24 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře nárok *vlastník nebo nájemce bytu*.
12. K závěrům žalobce, že správní orgány postupovaly nesprávně, neboť dle platné právní úpravy obsažené v novém stavebním zákoně již není podstatné, zda prostor byl zkolaudován jako byt, uvádí soud následující. Formulace v ustanovení § 13 písm. i) nového stavebního zákona sice již neobsahuje podmínku, že bytem je prostor, který byl k tomuto účelu určen, ale pro rozhodování o nároku na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení za předmětné období je stále rozhodné znění zákona o státní sociální podpoře, kde § 24 odst. 5 v rozhodném znění stále obsahoval jako jednu z definic bytu to, že byl daný prostor jako byt zkolaudován. Tuto námitku tedy vyhodnotil soud jako nedůvodnou.
13. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se *pro účely tohoto zákona* bytem rozumí *soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Citované ustanovení bylo do zákona o státní sociální podpoře vloženo s účinností od 1. 1. 2015 novelou č. 252/2014 Sb., přičemž důvodová zpráva (tisk PSP ČR č. 256/0, 2014) tuto změnu odůvodňovala následovně: „V souladu s novým občanským zákoníkem je nutné přesně vymezit pojem byt, protože pouze vlastnictví nebo nájemní vztah k bytu bude i nadále zakládat nárok na příspěvek na bydlení. Jiné právní vztahy k bytu nebo bydlení v ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Pro vymezení pojmu byt, je převzata definice bytu z vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavbu. Definice bytu je stejná jako v systému pomoci v hmotné nouzi.“
14. Otázkou výkladu ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28, uvedl: „(v) České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností určených k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.“ Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom v návaznosti na změnu právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, 3 Ads 23/2010-98, č. 2267/2011 Sb. NSS) ustálila na závěru, že pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. Pro výplatu příspěvku je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému bydlení podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu (viz rozsudky ze dne 26. 6. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

č. j. 9 Ads 253/2017-26, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017-28 a ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Ads 269/2018-17).

15. Jak vyplývá ze shora citované důvodové zprávy, definice „bytu“ byla do zákona o státní sociální podpoře převzata ze stavebního předpisu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2020, č. j. 5 Ads 83/2020-23, konstatoval, že *„zákonem svěřenou pravomoc k posouzení, zda určitá stavba nebo její součást splňuje technické požadavky na stavby, a zároveň zda je stavba užívána k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, má přitom obecný stavební úřad.“*
16. V souladu s tímto právním názorem úřad práce postupoval a vyžádal si od příslušného stavebního úřadu vyjádření. Z vyjádření ze dne 29. 1. 2025, které poskytl příslušný stavební úřad úřadu práce, vyplývá, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt a že se nejedná ani o prostor, který je bytem ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Toto vyjádření bylo vydáno na základě obsahu projektové a stavební dokumentace. Ve vyjádření stavebního úřadu ze dne 29. 1. 2025 je uvedeno, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt, ale jako internátní pokoj s vlastním příslušenstvím a taktéž že nesplňuje definici § 13 písm. i) nového stavebního zákona.
17. Dále se soud zabýval otázkou, zda příslušný stavební úřad posoudil otázku, že předmětný prostor s ohledem na stavebně technické uspořádání splňuje požadavky na trvalé bydlení. V § 13 písm. k) nového stavebního zákona je uvedeno, že místností se pro účely tohoto zákona rozumí prostorově uzavřená část stavby, vymezená podlahou, stropem nebo konstrukcí střechy a pevnými stěnami. S přihlédnutím k této definici místnosti je nutné dát za pravdu žalobci, že jím obývaný prostor je tvořen dvěma místnostmi, neboť i prostor WC se sprchovým koutem je nepochybně vymezen podlahou, stropem a pevnými stěnami. V daném případě se tedy jedná o soubor místností. Z vyjádření stavebního úřadu vyplývá, že daný soubor místností nebyl zkolaudován jako byt. Za této situace bylo nutné s ohledem na definici bytu obsaženou v § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře posoudit, zda předmětný soubor místností svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňuje požadavky na trvalé bydlení. V § 13 písm. l) nového stavebního zákona je uvedeno, že obytnou místností část bytu, která je určena k bydlení, splňuje požadavky na bydlení z hlediska velikosti, denního osvětlení, větrání, vytápění a hluku a má podlahovou plochu nejméně 8 m²; kuchyň se za obytnou místnost považuje, pokud má podlahovou plochu nejméně 12 m²; tvoří-li byt jediná obytná místnost, musí být její podlahová plocha nejméně 16 m². Předmětný soubor místností je tvořen z místnosti koupelny o výměře 1,8 m², kterou nelze považovat za obytnou místnost a z pokoje o výměře 13,9 m². V daném případě v předmětném souboru místností obývaném žalobcem je pouze jediná obytná místnost, a to pokoj. V takovém případě, aby předmětný prostor splňoval požadavky na bydlení, musela by tato jediná obytná místnost v předmětném souboru místností splňovat podmínku podlahové plochy v minimální výměře 16 m². Tuto podmínku však pokoj nesplňuje, neboť má výměru pouze 13,9 m². Stavebně technické uspořádání daného prostoru tedy nesplňuje podmínky nového stavebního zákona, aby mohl být tento prostor považován za byt. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že stanovisko příslušného stavebního úřadu bylo v tomto směru v souladu se skutečným stavem a odpovídalo rozhodné právní úpravě.
18. Následně se soud zabýval správností procesního postupu správních orgánů při posouzení otázky, zda předmětný prostor byl zkolaudován jako byt. Správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházely při posouzení otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt výhradně z obsahu vyjádření příslušného stavebního úřadu. Žalobce již v průběhu řízení Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

před správním orgánem prvního stupně namítal ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí, že vyjádření stavebního úřadu nemusí být bezchybné a dožadoval se jinými slovy provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím nebo rozhodnutím o povolení stavby. Správní orgán prvního stupně na tento návrh nijak nereagoval a vydal prvostupňové rozhodnutí. V tomto prvostupňovém rozhodnutí vycházel správní orgán prvního stupně ve věci posouzení otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt, pouze z vyjádření stavebního úřadu, přičemž konstatoval, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí nedoložil žádné nové skutečnosti. Žalobce v odvolání ohledně otázky, zda byl předmětný prostor zkolaudován jako byt, zopakoval svou argumentaci, ve které se fakticky domáhal provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím vztahujícím se dané budově. K tomu žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl: *„Orgány státní sociální podpory nejsou oprávněny přezkoumávat správnost podkladů předložených jinými správními orgány, rovněž rak činit výklad jejich příslušných právních předpisů. Správní orgán postupoval v souladu s § 3 správního řádu, když ke zjištění stavu věci vyžádal vyjádření stavebního úřadu, který je příslušný k posouzení uvedeného prostoru dle stavebních předpisů.“*

19. Soud konstatuje, že vyjádření stavebního úřadu, ze kterého vycházely správní orgány v předmětné věci, není veřejnou listinou. Správní orgány mohou z jeho obsahu vycházet, ovšem v okamžiku, kdy účastník řízení některou skutečnost uvedenou v tomto vyjádření zpochybní a navrhne provedení důkazu konkrétní listinou, kterou má k dispozici stavební úřad, je povinností správního orgánu řádně se vypořádat s takovým návrhem důkazu. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce již v průběhu řízení před správní orgánem prvního stupně takový požadavek provedení důkazu uplatnil. Přestože to nebylo přímo formulováno jako návrh důkazu, z obsahu podání žalobce tento požadavek jednoznačně vyplýval. Správní orgán prvního stupně na tento požadavek nereagoval vůbec nijak a žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že nemůže přezkoumávat správnost tvrzení stavebního úřadu. V tomto postupu správních orgánů shledává soud vážné pochybení.
20. Otázkou dokazování se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, kde konstatoval: *„Podle druhé věty ustanovení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Pokud má tedy správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není povinností navržený důkaz provést. Nezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“*
21. Vyjádření stavebního úřadu v dané věci nemá povahu závazného stanoviska. Jedná se stále o pouhé potvrzení, které může být zpochybněno, obzvláště za situaci, kdy s odkazem na blíže nespecifikované listiny je v něm konstatováno, že předmětný prostor nebyl zkolaudován jako byt. Jakým způsobem byl předmětný prostor zkolaudován je jednou ze zásadních otázek daného správního řízení. Správní orgán prvního stupně tedy jednoznačně pochybil, pokud se k danému návrhu nijak nevyjádřil. Jeho pochybení neodstranil v rámci odvolacího řízení ani žalovaný, který jinými slovy dospěl k závěru, že není oprávněn provádět

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dokazování ke skutečnostem obsaženým v prostém vyjádření jiného správního orgánu. Tento závěr žalovaného je však nesprávný. Za situace, kdy žalobce zpochybnil tvrzení obsažené ve vyjádření stavebního úřadu (s poukazem na zápis v katastru nemovitostí) a domáhal se provedení důkazu samotným kolaudačním rozhodnutím, nic nebránilo správním orgánům státní sociální podpory v tom, aby si předmětné kolaudační rozhodnutí od stavebního úřadu vyžádaly, provedly jím důkaz v rámci správního řízení a postavily na jisto, jak byla dotčená nemovitost zkolaudována. Správní orgány tedy dle soudu porušily svou povinnost řádně se vypořádat s důkazním návrhem žalobce.

22. Ve skutečnosti, že se správní orgány řádně nevypořádaly s důkazním návrhem žalobce shledává soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neboť se jedná o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K navrhovanému zrušení i prvostupňového rozhodnutí soud nepřistoupil, neboť uvedenou vadu řízení je možné dle soudu odstranit v rámci odvolacího řízení. V dalším řízení bude nutné, aby se žalovaný řádně vypořádal s důkazním návrhem žalobce. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. přitom platí, že pokud soud zruší rozhodnutí správního orgánu, je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem soudu.
23. Pro úplnost soud poznamenává, že nedochází k odchýlení od jeho dosavadní judikatury týkající se posuzování žalob žalobce, ale rozdílný výsledek soudního řízení v této věci je zapříčiněn skutečností, že žalobce ve své žalobě oproti jeho předchozím žalobám výslovně uplatnil námitku neprovedení řádného dokazování, které ve správním řízení navrhoval.
24. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce měl sice úspěch ve věci, ovšem náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu soudního spisu ani vynaložení žádných nákladů nevyplývá a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. května 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.